Marith Iedema

# Mijn lust en mijn leven

*Hoe blijf je lovers als er een kind komt?*

2021 Prometheus Amsterdam

© 2021 Marith Iedema
Omslagontwerp Bart van den Tooren
Foto omslag Bert Vis
Zetwerk Elgraphic
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 4707 5

# 1

Verbijsterd bekijk ik mijn decolleté in de spiegel. Holy shit. Ik lijk Pamela Anderson wel. Mijn borsten puilen over de rand van mijn bh. Ik betast ze. Ze voelen loeistrak en pijnlijk. Dit is bizar. Vierentwintig uur geleden had ik nog een C-cup. Inmiddels beschik ik over een voorgevel waar een pornoactrice in de jaren negentig jaloers op zou zijn.

'Siri. Bel Lola.'

Ik val direct met de deur in huis. 'Lo luister, mijn tieten zijn twee cups groter dan gister. What the fuck!'

Lola – zelf in het bezit van een stevige borstpartij – is niet onder de indruk.

'Ach, vast hormoonschommelingen. Dat heb ik ook zo vaak. Moet je ongesteld worden?'

'Uhm. Ja.'

'Nou dan. Don't worry. Wat doe je vanavond?' vraagt ze.

'Niks. Éindelijk een vrijdagavond op de bank hangen.' Daar kijk ik reikhalzend naar uit, na al het gefeest van de afgelopen weken. Of wat zeg ik: maanden.

Lola wenst me veel plezier en hangt op. Ik loop naar de keuken. Het is vijf uur. Tijd voor een glas wijn. Ik schenk een flinke bel in en neem een slok terwijl ik lusteloos tegen

het aanrecht leun. Het smaakt me niet. Dat is vreemd. Ik neem nog een slok. Zit er kurk in? Nee. Aan de wijn mankeert niks. Het moet aan mij liggen.

Ik pak mijn telefoon en bel Duncan.

'Hé lieverd!' Hij neemt vrolijk op. Er klinkt keiharde muziek op de achtergrond, het gaat blijkbaar los op de vrijmibo op zijn werk.

'Dunc...'

'Ja? Wat is er?'

'Ik denk dat ik zwanger ben.'

'Wat zeg je?' schreeuwt hij.

'Zwanger. Ik denk dat ik zwanger ben!' En dan: 'Tering, loop eens weg bij dat lawaai, joh!'

Duncan komt in beweging.

'Zwanger?! Maar dat kan toch niet, schat.'

Ik ga mijn gangen na – voor de zoveelste keer.

'Nee, dat kan inderdaad niet,' zeg ik.

'Nou dan. Maak je niet druk.' Ik hoor de opluchting in zijn stem.

'Zou je voor de zekerheid toch een test willen kopen? Je komt naar huis, toch?'

'Ja, ja. Doe ik, druktemaker. Ik zie je zo.'

# 2

Anderhalf uur later hoor ik de sleutel in het slot. Duncan stormt de woonkamer binnen, euforisch omdat het weekend is. Hij zet 'Officieel' van Broederliefde op en trekt me van de bank. Ik protesteer. Maar daar trekt hij zich niks van aan.

'Zoen me babe! Laat ze zien dat het officieel is. Laat ze zien dat het officieel is!' zingt hij luidkeels mee en hij kust me vol overgave. Dan trekt hij me overeind en danst met me door de woonkamer. Ik maak me lachend los uit zijn omhelzing.

'Kom, laten we iets leuks gaan doen,' zegt hij.

'Neehee. We blijven vanavond thuis, weet je nog. Even een weekend rustig aan doen.'

Hij kijkt me teleurgesteld aan.

'Dat kan morgen toch ook nog? Kom op. Een ex-collega van me heeft een nieuwe tent geopend. Hij wil dat we langskomen.'

Ik besluit hem te negeren.

'Heb je de test gekocht?'

Hij haalt triomfantelijk een zwangerschapstest uit zijn broekzak en overhandigt hem aan mij.

‘Zonde van het geld, als je het mij vraagt. Maar goed.’ Hij pakt een biertje uit de koelkast en laat zich op de bank vallen.

Ik loop direct naar de wc. Op de gebruiksaanwijzing staat dat ochtendurine het best werkt, maar ik kan onmogelijk tot morgenvroeg wachten.

Ik plas op het staafje. Binnen een seconde verschijnen er twee roze streepjes in het venstertje. Wat betekent dat? Als een bezetene scan ik de gebruiksaanwijzing en sla dan geschrokken een hand voor mijn mond. Terwijl ik mijn broek met één hand ophijs strompel ik naar de woonkamer. Daar laat ik me op de grond voor de bank zakken.

‘Ik ben zwanger.’

Duncan kijkt alsof hij water ziet branden.

‘Dat kán helemaal niet,’ zegt hij.

‘Ik snap er niks van,’ mompel ik.

Hij trekt de test uit mijn handen en constateert: ‘Twee streepjes. Dat betekent natuurlijk níet zwanger, Marith. Sukkel.’

Ik reik hem gelaten de gebruiksaanwijzing aan.

Even later: ‘Fuck.’

Zeg dat wel. Mijn hart gaat als een razende tekeer. Ik adem diep in en uit, in een poging niet in paniek te raken. Het lukt niet.

‘We hebben net een huis gekocht. Een bouwval,’ zeg ik. ‘Maandenlang verbouwen: hoe moet dat nu? En ik heb het drukker dan ooit met mijn werk. Hoe gaan we dat doen?’ Ik kreun.

Duncan zegt een tijd lang niks. Dan komt hij naast me zitten, op de grond. Hij pakt mijn hand en kijkt me aan. Ik zie ontwapenende blijdschap. Dan zegt hij plechtig: ‘Alles komt goed. We krijgen een baby. Een liefdesbaby.’

# 3

'Vuile, vieze, leugenachtige, onbetrouwbare klootzak!' schreeuw ik buiten mezelf van woede. Voor de zoveelste keer spreek ik Duncans voicemail in met gevloek en getier. De tirade lucht op, voor heel even. Ik ijsbeer door de slaapkamer. Twee stappen heen, twee stappen terug, steeds opnieuw. Het is zes uur 's ochtends. Ik weet inmiddels bijna twaalf uur dat ik zwanger ben, twaalf uren vol stress.

Rond halfelf besloot Duncan 'even één drankje te gaan doen' – de lul. Met zijn hand op zijn hart zei hij: 'Eerlijk waar, schat, ik ben zó terug.'

Ik bel hem opnieuw. Als ik weer zijn voicemail krijg hang ik op. Hoe dúrft hij me nu zo te laten zitten. Ik wil Lola bellen. Mijn zorgen uitspreken. Maar ik moet zelf nog verwerken dat ik zwanger ben. Ik kan het niet aan om het grote nieuws al te delen.

Mijn hart klopt in mijn keel. Heb ik een gigantische fout gemaakt? Dat vraag ik me de hele nacht al af. Ja, Duncan is mijn grote liefde, mijn beste vriend. Ik kan met hem praten, lachen, feesten en onze seks is next level. Maar is hij ook een geschikte vader? Ik word misselijk. Zijn jeugd was traumatisch. Duncans ouders hebben hem beschadigd. Wat als de

geschiedenis zich herhaalt? Geen vreemde gedachte gezien de omstandigheden. Ik bedoel: wie laat zijn vriendin alleen als ze net geheel onverwacht heeft gehoord dat ze zwanger is? Ik stel mezelf een leven voor als alleenstaande moeder.

'Mama, waar is mijn vader eigenlijk?'

'Ach, lieverd. Ik weet het niet. Hij ging even een drankje doen en kwam nooit meer terug.'

Ik pak mijn telefoon. Nog steeds geen gehoor.

Halfzeven. Ik hoor gestommel in het trapportaal. Nog voor Duncan de sleutel in het slot van onze voordeur kan steken trek ik de deur open. Met vuurspuwende ogen kijk ik hem aan. Hij schrikt zich kapot.

'O wow! Hoi schat!'

Hij begint met dubbele tong aan een onsamenhangend verhaal. Het komt erop neer dat hij geen bereik had in de bar en 'de tijd even was vergeten'. Ik heb zin om hem te slaan. Duncan doet een stap in mijn richting. Ik deins achteruit.

'Raak me niet aan,' zeg ik ijskoud.

'Ah toe, Maartje. Het spijt me heel erg. Ik bedoelde het niet zo.' Hij loopt achter me aan naar de slaapkamer. Ik pak een kussen van het bed en gooi het zijn kant op. 'Jij slaapt op de bank.'

Hij kijkt me verslagen aan, alsof dit de ergst denkbare straf is.

'Nee, laat me please bij jou slapen.'

En dan met een grote lach: 'Ik wil bij je zijn. We krijgen een baby. Ik ben zo blij.'

'Ík krijg een baby, Duncan. Of *jij* daar een rol bij zal spelen is nog zeer de vraag.' Ik duw hem de gang in en smijt de slaapkamerdeur dicht met een klap die beneden in het appartementencomplex hoorbaar moet zijn.

## *Vroeger. Hoe het begon*

Ik leer Duncan kennen als ik zes jaar met Milan samenwoon. Milan en ik hebben een open relatie. De geborgenheid van een vaste geliefde bevalt me. Maar ik heb weinig zin om de rest van mijn leven nee te zeggen tegen verleidingen. En ook Milan geniet van een 'buitenechtelijke' seksuele escapade op z'n tijd. Dus seks met anderen mag. Alleen zijn er spelregels: een affaire is ten strengste verboden en we praten niet met elkaar over wat we uitspoken.

Ik geloof heilig dat ik een relatie kan combineren met spanning en avontuur. En ik vind het een prettig idee dat onze liefde niet stuk zal lopen op vreemdgaan, zoals ik zo vaak om me heen zie gebeuren. Een tijd lang ben ik lyrisch. Ik predik de open relatie als een missionaris. Tot het misgaat. De geheimen maken dat Milan en ik van elkaar vervreemden. En wat zo goed klinkt in theorie, blijkt voor mij in praktijk niet te werken: liefde bewaren voor de relatie, en spannende seks voor de buitenmannen. Voor ik het weet lopen deze zaken hopeloos door elkaar. Maar pas als ik Duncan tegen het lijf loop raak ik werkelijk in de problemen.

Duncan is bedoeld als onenightstand. Maar met een onenightstand spreek je niet opnieuw af. En opnieuw. En opnieuw. Ik wil de boel niet belazeren. Maar mijn god; nu snap ik wat 'het vlees is zwak' betekent. Mijn idealen over open- en eerlijkheid blijken flinterdun. En het onvermijdelijke gebeurt: mijn relatie met Milan loopt op de klippen.

Duncan blijkt een blijvertje. Niet dat het direct van een leien dakje gaat tussen ons. Ik bevind me in een existentiële crisis. De seksjournalist die privé geen idee heeft hoe het verder moet met seks en liefde. Want dat een open relatie zoals ik die met Milan had voor mij niet werkt staat als een paal boven water. Maar wat dan wel?

Duncan en ik experimenteren wat af: we bezoeken erotische feesten, hebben een trio en later zelfs een kwartet. Het is een kick om dat samen mee te maken.

En zo groeien we organisch naar wat wij 'een openhartige relatie' noemen. In een notendop: we vinden het allebei normaal dat we anderen aantrekkelijk vinden. We praten over verlangens en fantasieën. Het liefst experimenteren we samen. Maar we verbieden elkaar niks. We gunnen elkaar wat, ook als dat een beetje moeite kost.

Een ezel stoot zich geen twee keer aan dezelfde steen. Dus wij bespreken en vertellen álles, doen niks stiekem. We beslissen per situatie wat wel en niet goed voelt. En de belangrijkste regel: we doen niks wat de ander niet ziet zitten.